

Arrest

nr. 321 463 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Polen en in Duitsland.

1.2. Op 18 oktober 2024 verzocht verweerder de Duitse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 22 oktober 2024.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 januari 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: [R.]

voornaam: [S.S.]

geboortedatum: 08.01.2001

[...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [R.S.S.], verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 18.09.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaart dat hij een Eritrees paspoort had van de smokkelaar met zijn eigen naam en foto. Hij verklaart dat zijn leeftijd op dit document als 23 jaar staat. Hij stelt dat hij dit paspoort onderweg verloren is toen hij van Wit-Rusland naar Polen reisde. Verder stelde hij dat het een visum voor Wit-Rusland bevatte.

De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij 17 jaar oud was (administratieve geboortedatum = 07.04.2008), wat impliceert dat hij als niet-begeleide minderjarige het land binnenkwam en dat zijn verzoek om internationale bescherming in deze hoedanigheid moet worden behandeld. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde aan de leeftijd van de betrokkene, werd op 19.09.2024 overeenkomstig artikel 34 van Verordening 604/2013 een informatieverzoek naar de Poolse en Duitse autoriteiten gestuurd. Op 20.09.2024 lichtten de Duitse instanties ons in dat de betrokkene geregistreerd is als [R.S.S.], geboren op 08.01.2001 in [...], Eritrea, wat maakt dat hij als meerderjarige gekend is. Daarnaast lichtten de Poolse instanties ons op 26.09.2024 in dat de betrokkene geregistreerd is als [R.S.S.], geboren op 08.01.2001 in Eritrea. Daarnaast stellen ze dat de betrokkene een foto van een paspoort voorlegde ter identificatie. Op 24.09.2024 liet dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven), waaruit bleek dat de werkelijke leeftijd van de betrokkene werd geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 08.01.2001, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Polen op 29.04.2024 en in Duitsland op 13.08.2024.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 08.01.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn, maar wel een partner te hebben. Hij verklaart geen kinderen te hebben. Zijn partner bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene verklaart geen familieleden in België te hebben. Hij stelt een tante in Duitsland te hebben.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben in de laatste maanden van 2022 en naar Ethiopië gereisd te zijn. Hij verklaart een week later naar Kenia gereisd te zijn waar hij eveneens een week verklaart verbleven te hebben. Vervolgens verbleef hij naar eigen zeggen een week in Uganda. De betrokkene stelt daarna een jaar en ongeveer twee weken in Zuid-Soedan verbleven te hebben. De betrokkene stelt in maart 2024 Zuid-Soedan verlaten te hebben en door Dubai naar Wit-Rusland gereisd te zijn. Hij verklaart er een maand en twee weken verbleven te hebben. De betrokkene stelt vervolgens naar Polen gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken in Polen genomen werden op 29.04.2024. Hij stelt dat hij vier maanden opgesloten werd. Vervolgens stelt de betrokkene naar Duitsland gereisd te zijn. Volgens de Eurodac-resultaten werden zijn vingerafdrukken genomen in Duitsland op 13.08.2024. De betrokkene verklaart Duitsland verlaten te hebben op 16.09.2024 en op dezelfde dag in België aangekomen te zijn.

Op 09.10.2024 werden de Poolse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 17.10.2024 ontvingen onze diensten een weigering van de Poolse instanties. Ze stellen dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende op 29.04.2024 in Polen. Ze stellen dat de betrokkene echter ook een verzoek in Duitsland indiende op 13.08.2024 en dat zij geen terugnameverzoek van de Duitse instanties ontvingen. De betrokkene is in Polen gekend als: [R.S.S.], °08.01.2001/Eritrea. Op 18.10.2024 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 22.10.2024 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in de betrokkene terug te nemen. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Berlin Brandenburg (BER). Het eerste aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") waar de betrokkene zich na de transfer naar Duitsland moet aanmelden, bevindt zich op het volgende adres: EAE der ZAB Eisenhüttenstadt, Poststr. 72, 15890 Eisenhüttenstadt. De betrokkene is in Duitsland gekend als: [R.S.S.], °08.01.2001/[...], Eritrea. Ze geven de volgende aliases voor de betrokkene: [R.S.], °07.05.2007/[...], Eritrea; [R.S.S.], °07.04.2008/[...], Eritrea.

De betrokkene stelt dat hij zowel in Polen als in Duitsland opgepakt werd. Hij verklaart in beide landen geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Polen en Duitsland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse en Duitse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Polen en Duitsland. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Polen en Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Polen en Duitsland.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht

wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij denkt België veilig is. Hij stelt van vrienden gehoord te hebben dat er werk is in België. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. De betrokkene stelt dat hij nooit plannen had om te blijven in Duitsland. Hij stelt nu ook geen plan te hebben om terug te keren naar Duitsland. Hij stelt dat hij er niet lang verbleef. Hij verklaart dat hij niet weet of dat het een Rode Kruis opvangcentrum was waar hij verbleef en verklaart dat hij niet veel kan zeggen over Duitsland.

Op 15.01.2025 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van de betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Duitsland. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelt dat België veilig is en dat hij nooit van plan was om in Duitsland te blijven, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De advocaat stelt dat de betrokkene in Duitsland tegengehouden werd onderweg naar België. De betrokkene haalde zelf aan dat het niet zijn plan was om in Duitsland te blijven. We herhalen dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland.

We benadrukken dat betrokkene de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland en dat, indien hij geen verzoek in Duitsland wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Duitsland weer te verlaten. Daarnaast merken we op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Duitse instanties stemden op 22.10.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Duitsland.

Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller, Teresa Fachinger e.a., "Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2023 update, laatste update op 05.06.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terecht komen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 71). We merken op dat de Duitse instanties instemden de betrokkene terug te nemen op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 wat wil zeggen dat zijn verzoek nog niet het voorwerp was van een finale beslissing.

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 131).

De betrokkene stelt dat de betrokkene problemen ondervond in het opvangcentrum in Duitsland: douches zonder deuren, moeilijkheden om zich aan te passen aan de voeding ter plaatsen, afwezigheid van sociale assistenten voor begeleiding en de afwezigheid van een tolk Tigrinya. De advocaat van de betrokkene dat de Duitse instanties niet in staat zijn om verzoekers in goede omstandigheden opvang te voorzien.

Bad- en toiletfaciliteiten bestaan meestal uit doucheruimtes en toiletten die mensen moeten delen. Er zijn geen voorschriften die de deelstaten verplichten om aan normen te voldoen. Het federale ministerie van Gezinszaken, Ouderen, Vrouwen en Jeugd en UNICEF heeft echter een beleidsnota uitgewerkt met minimumnormen voor de bescherming van vluchtelingen in opvangcentra. In deze richtlijnen staat dat sanitaire voorzieningen gescheiden moeten zijn tussen mannen en vrouwen en dat die voorzieningen zo moeten worden gebouwd dat privacy gewaarborgd is (AIDA-rapport, pagina 151).

In het AIDA-rapport wordt aangehaald dat voedsel voorzien wordt in de initiële opvangcentra en dat het gewoonlijk geserveerd wordt in de kantines op het grondgebied van de centra. In het algemeen worden er twee of meer menu's aangeboden en het management van de catering faciliteiten proberen specifiek voedsel te voorzien in betrekking tot religieuze sentimenten. Sommige initiële opvangcentra hebben ook een gedeelde keuken waar verzoekers om internationale bescherming hun eigen eten kunnen koken. In AnKER centra is koken niet toegestaan (AIDA-rapport, pagina 151).

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene moeilijkheden had om een sociaal assistent te contacteren voor begeleiding en dat er geen aanwezigheid was van een tolk Tigrinya in het opvangcentrum. In het AIDA-rapport wordt inderdaad gesteld dat sociale assistentie moeilijker werd door de grote toestroom van verzoekers (AIDA-rapport, pagina 18). Het AIDA-rapport stelt dat er in de Asielwet aan de autoriteiten verplichtingen opgelegd worden om informatie aan de verzoekers mee te delen omtrent specifieke aspecten van de procedure. Ze ontvangen deze informatiesheets wanneer ze zich aanmelden bij de autoriteiten en/of bij het arriveren bij het initiële opvangcentrum. Deze informatiesheets worden voorzien in verschillende talen. Sinds het najaar van 2015 heeft de BAMF een aantal nieuwe, meer toegankelijke informatieproducten ontwikkeld, waaronder informatie op de website, folders, uitlegvideo's en een app voor nieuw aangekomen vluchtelingen. Bovendien is de mondelinge informatieverstrekking systematischer geworden door de invoering van door de staat beheerde counseling (AIDA-rapport, pagina 113-114). Daarnaast merken we op dat in het AIDA-rapport gesteld wordt dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk gehoor ook een tolk kan verkrijgen en dat dit verplicht is in de wet. Er kan in principe ook door de verzoeker verzocht worden dat de tolk van een bepaald geslacht is (AIDA-rapport, pagina 46). We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van

mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

De advocaat van de betrokkene verwijst naar het AIDA-rapport waar gesteld word dat in Berlijn en Hamburg ongeveer 97% van de opvangcapaciteiten bezet waren rond oktober en november 2023. In het AIDA-rapport wordt vermeldt dat volgens het bestuur van Berlijn er in 2022 10.000 extra plaatsen nodig waren. Eind september 2023 sprak de senaatsadministratie van Berlijn opnieuw over 8.000 extra benodigde plaatsen tot eind 2023. Die noodzakelijke plaatsen moeten worden gecreëerd in gymzalen, hotels, tentoonstellingszalen en door verder gebruik van de oude luchthaven Tegel. De federale regering en de deelstaten zijn in november 2023 overeengekomen over meer financiële steun van de federale overheid (AIDA-rapport, pagina 151-152). Studies tonen herhaaldelijk aan dat leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming aanzienlijk verschillen tussen de regio's en soms zelfs binnen dezelfde stad. Omdat er op regionaal en lokaal niveau verschillende beleidslijnen worden gevoerd, is het onmogelijk om algemene uitspraken te doen over de levensstandaard in de daaropvolgende huisvestingsfaciliteiten (AIDA-rapport, pagina 154). We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Duitse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Duitse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Er wordt door de advocaat aangehaald dat er veiligheidsproblemen zijn in de opvangcentra. We herhalen dat er aanzienlijke verschillen in de procedure in de verschillende aankomstcentra, AnkER-centra, enz. zijn. We merken op dat ongeveer twee derde van alle deelstaten ook maatregelen heeft genomen voor de bescherming tegen geweld in opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 96). We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. De betrokkene brengt zelf geen concrete voorbeelden naar voor die veiligheidsproblemen zouden aantonen. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De advocaat van betrokkene verwijst in haar tussenkomst veelvuldig naar artikels die in de pers verschenen om haar argumenten te ondersteunen. Het dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Betreffende de verwijzing van de advocaat van de betrokkene naar arrest n° 176 046 van 10 oktober 2016 desbetreffend benadrukken we dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde zaak individueel werd behandeld en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de raadsheer van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Bovendien moet erop worden gewezen dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties, zodat het belang van recente informatie die afkomst is van objectieve bronnen niet kan worden onderschat waarbij we benadrukken dat de door de advocaat van betrokkene aangebrachte arresten niet als actueel en recent beschouwd kunnen worden. Er kan niet verwezen worden naar arresten die een oordeel hebben geveld over beslissingen die gesteund waren op oudere rapporten en dus ook verouderde informatie in tegenstelling tot meer recente en geactualiseerde informatie.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart gezond te zijn en geen medicatie te nemen. De advocaat van de betrokkene stuurt bij het schrijven een mail naar het open centrum mee dat aantoont dat de betrokkene graag psychologische begeleiding wil. De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene door zijn opsluiting in Polen fragiel en depressief is. We merken echter op dat de betrokkene tot op heden geen medische documenten voorlegt die een medische problematiek noch een nodige behandeling vaststellen.

De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes." Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden. De wet bevat verder een speciale bepaling voor zwangere vrouwen en vrouwen die onlangs zijn bevallen. Zij hebben recht op 'geneeskundige en verpleegkundige hulp en ondersteuning', waaronder hulp van de verloskundige. Daarnaast bepaalt de wet dat aanvullende prestaties kunnen worden toegekend 'indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen' (AIDA-rapport, pagina 164).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, pagina 164).

De advocaat van de betrokkene stelt dat door overbevolking toegang tot medische zorgen bemoeilijkt wordt. We merken op dat ook hier in het AIDA-rapport gesteld wordt dat in het algemeen praktijken met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg variëren tussen de Federale Staten en soms tussen gemeenten (AIDA-rapport, pagina 165). We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel en dat wanneer hij een beroep doet op de gewone schorsingsprocedure de uitspraak van de Raad te laat dreigt te komen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Inzake de vereiste dat moet worden aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen stelt verzoeker het volgende:

"De uitwijzing van verzoeker naar Duitsland stelt hem bloot aan ernstige aantasting van zijn fundamentele rechten. Niet alleen wordt verzoeker op een gedwongen manier fysiek verplaatst, wat al een ernstig nadeel vormt, maar er moet bovendien vastgesteld worden dat de uitwijzing naar Duitsland zal leiden tot de schending van meerdere basisrechten van de verzoekende partij, waaronder rechten die absoluut zijn (3 EVRM, 1 tot 4 van het Handvest), zoals dit uit de ontwikkeling van het middel blijkt [...].

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bovendien de enige manier om het recht van verzoekende partij op een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen (artikel 47 van het Handvest, artikel 13 EVRM). Na de uitwijzing is de thans bestreden beslissing niet meer aanvechtbaar.

In deze omstandigheden moet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen worden beschouwd."

2.4. Allereerst moet worden geduoid dat verzoeker door uiteen te zetten dat hij "op een gedwongen manier fysiek verplaatst" zal worden naar Duitsland – het land waar een door hem ingediend verzoek om internationale bescherming in behandeling is – niet aantoonde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er worden geen elementen aangevoerd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de uitvoering op zich van de bestreden maatregel op een wijze zou gebeuren die toelaat om tot een dergelijk besluit te komen. Er blijkt evenmin dat verzoeker om medische redenen niet zou kunnen reizen.

Het door verzoeker aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel is verder gesteund op zijn overtuiging dat bepaalde van zijn basisrechten waaraan geen afbreuk mag worden gedaan – verzoeker verwijst specifiek naar de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) – in Duitsland zullen worden miskend.

Verzoeker stelt, ter staving van zijn bewering dat hij een ernstig risico loopt dat zijn basisrechten in Duitsland met de voeten zullen worden getreden, dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in dat land niet deugdelijk zijn. Hij zet uiteen dat de opvangcentra in Duitsland vaak overbevolkt zijn en dat dit een weerslag heeft op de mogelijkheden voor verzoekers om internationale bescherming om medische zorgen en sociale bijstand te krijgen. Hij houdt voor dat het feit dat hij zelf tijdens zijn eerdere verblijf in Duitsland toegang had tot een opvangcentrum verweerder niet ontslaat van de verplichting om te controleren of hij, wanneer hij nu terugkeert, niet het risico loopt geen opvang in een dergelijk centrum te zullen krijgen. Hij stelt dat hij geen garantie heeft dat hij effectief zal worden opgevangen. Verzoeker lijkt met dit betoog uit het oog te verliezen dat verweerder heeft aangegeven dat niet blijkt dat de *“onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Wanneer er geen structurele tekortkomingen worden vastgesteld dan dienen er geen individuele garanties te worden gevraagd. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel speelt dan onverkort. De Raad stelt ook vast dat verzoeker, toen hij op 8 januari 2025 werd gehoord, aangaf dat hij in Duitsland opvang genoot (in Frankfurt Oder en in Dusseldorf) en geen enkele bemerking maakte aangaande de kwaliteit van deze opvang of de wijze waarop hij werd behandeld. De citaten die verzoeker aanbrengt uit allerlei verslagen aangaande problemen die in het verleden werden vastgesteld in bepaalde centra – die zijn raadvrouw voorheen al aan verweerder kenbaar maakte en waarmee deze blijkens de motivering van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden – leiden niet tot het besluit dat verweerders analyse van de situatie in Duitsland incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoeker lijkt met zijn verwijzing naar bepaalde problemen die vroeger in specifieke centra werden vastgesteld bovendien ook voorbij te gaan aan het feit dat de Duitse overheden reeds aangaven dat hij wordt verwacht in het aanmeld- en opvangcentrum te Eisenhüttenstadt en er dus geen reden is om aan te nemen dat hij zal worden geconfronteerd met problemen die in andere centra werden vastgesteld of dat hij geen gepaste opvang zal krijgen. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld dat de leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in verschillende regio's in Duitsland verschillend kunnen zijn en dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de toegang tot sociale bijstand bemoeilijkt laat hier niet anders over denken. De door verzoeker aangebrachte informatie laat niet toe te oordelen dat hij in Duitsland in een situatie dreigt terecht te komen die niet verenigbaar is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of in de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoekers uiteenzetting dat de Duitse autoriteiten hun migratiebeleid aanscherpen en zijn toelichting omtrent de houding of visie van bepaalde politieke partijen in dat land leiden evenmin tot het besluit dat deze autoriteiten actueel handelingen stellen die niet verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een arrest van een Italiaanse rechtbank omtrent een persoon met gezondheidsproblemen en hij stelt dat hij ook gezondheidsproblemen heeft (*“depressie/angst”*) kan het volstaan te benadrukken dat hij, toen hij werd gehoord, verklaarde gezond te zijn en geen medicijnen te nemen en dat een arts die verzoeker onderzocht geen medische problematiek vaststelde. Verzoeker maakt daarenboven ook geenszins aannemelijk dat hij, indien hij deze al nodig zou hebben, geen medische zorg in Duitsland zou kunnen krijgen. Hij brengt zelf een citaat uit een verslag aan waaruit blijkt dat in het onthaal- en opvangcentrum waarnaar hij zich mag begeven dagelijks verpleegkundigen aanwezig zijn en drie dagen per week ook artsen. Waar hij nog stelt dat niet vaststaat dat hij in voormeld centrum een arts-specialist zal kunnen consulteren moet worden geduwd dat geenszins vaststaat dat hij enige aandoening heeft die de tussenkomst van een arts-specialist kan verantwoorden en niet blijkt dat hij, zo nodig, in Duitsland door een arts-generalist niet kan worden doorverwezen.

Aangezien verzoeker in gebreke blijft om hard te maken dat verweerder de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland incorrect heeft beoordeeld en hij geenszins aantoonde dat hij er dreigt terecht te komen in een situatie die onverenigbaar is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of in de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten, dient tevens te worden geconcludeerd dat hij met zijn beschouwingen niet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding dreigt te geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat wanneer verzoeker op korte termijn naar Duitsland wordt overgebracht hij sneller de mogelijkheid heeft om zich eenvoudiger tot de instanties die belast zijn met het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te richten. Zijn aanwezigheid in dat land kan ook vermijden dat zijn aanvraag er om technische redenen wordt afgewezen.

Door voor te houden dat een onmiddellijke behandeling van zijn zaak de enige manier is om hem een daadwerkelijk rechtsmiddel te garanderen toont verzoeker voorts ook niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een voor hem nadelige situatie die effectief moeilijk te herstellen is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert daarenboven niet dat verzoeker het ingediende verzoek tot nietigverklaring tegen de beslissing waarin wordt bepaald dat de Duitse instanties verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet verder kan laten behandelen.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
L. REMY,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK